

Ds. Arjan van Groos (1962 - 2014)
Tekst: Jesaja 62, 1
Ochtenddienst
H. Avondmaal

Broeders en zusters, in deze dienst zullen we stilstaan bij de verlossing die de Here aan zijn zondige en in zichzelf verloren volk schenkt. Over die verlossing en de goedheid van de Here zullen we in deze dienst telkens weer zingen. Met name met de woorden van Psalm 68. Van deze Psalm zingen we na votum en zegengroet het 8ste vers.

- 1. Votum**
- 2. Zegengroet**
- 3. Zingen: Psalm 68 : 8**
- 4. Lezing van de wet**
- 5. Zingen: Psalm 38 : 3 en 5**
- 6. Gebed voor vergeving van de zonden en vernieuwing door de Heilige Geest**
- 7. Schriftlezing: Jesaja 62 : 1 - 12**
- 8. Zingen: Lied 34 : 1 en 2**
- 9. Tekst: Jesaja 62 : 1**
- 10. Woordbediening**
- 11. Zingen: Psalm 68 : 2**
- 12. Dankzegging en voorbede**
- 13. Collecte**
- 14. Zingen 68 : 6**
- 15. Klaarmaken tafel: Gezang 3**
- 16. Tijdens viering: Gezang 7, Gezang 8, Gezang 10 en Gezang 12**
- 17. Slotzang: Psalm 68 : 13**

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters, groot en klein,

Dominee Bijl heeft vorige week in de middagdienst gepreekt uit Ezechiël en verteld dat de Ezechiël bij de eerste mensen hoorde die door de Babylonische koning Nebukadnessar weggevoerd was uit Jeruzalem naar Babel. In Jeruzalem waren nog veel Joden achtergebleven. Ook was er nog een eigen Joodse koning op de troon in Jeruzalem. Maar toen deze koning, Zedekia, in opstand kwam tegen Nebukadnessar, en Nebukadnessar deze opstand met geweld neersloeg, zag het er heel slecht uit voor de Israëlieten. Zij werden nu allemaal uit Judea weggevoerd in ballingschap. Israël verloor zijn trots Jeruzalem. De tempel van de Here werd verwoest. Op de berg Sion was geen gelovige meer te vinden. De kerk was verwoest, de leden waren weggevoerd naar een ver land en uit elkaar gedreven. De kerk beleefde bijzonder slechte tijden. Ja, je zou zeggen de kerk had geen toekomst meer, nu de Here zijn volk heeft overgegeven in de macht van zijn vijanden. Hoe zou de kerk deze klap ooit te boven komen? Hoe zou Israël ooit weer stralend en krachtig kunnen zijn als God zelf zijn handen ervan af heeft getrokken? Je zou toch gaan wanhopen? Je kunt ziek zijn of werkeloos of in rouw, maar altijd is er voor ons de troost dat de Here in ons midden is. Dat wij Hem hier in zijn huis kunnen ontmoeten. Maar waar moet je met je ellende naar toe als de kerk er niet meer is en deze voor altijd verloren lijkt? Wat is er dan nog over van je troost en je hoop? Zeker als de situatie ook nog eens tientallen jaren onveranderd blijft. Veertig, vijftig jaar. Wie kan over zo'n periode zijn vertrouwen bewaren, blijven hopen? Maar dat was wel de situatie waarin Israël verkeerde. Het voelde zich vergeten en verwaarloosd. "De Here denkt niet meer aan ons. Van Hem valt niets meer te verwachten."

En in deze situatie klinkt dan het woord van onze tekst: *Om Sions wil zal ik niet zwijgen en om Jeruzalems wil zal ik niet rusten, totdat zijn heil opgaat als een lichtglans en zijn verlossing als een brandende fakkel.* Deze tekst spreekt van redding en het herstel van de kerk. Spreekt van vreugde en glorie voor de kerk. Voor het volk van God.

Nu doet zich echter gelijk al een probleem voor bij de uitlegging van de tekst. Want wie is die "ik"? Is dat de profeet die ook in hoofdstuk 61 aan het woord is geweest? Of is het de Here zelf? De vertalers van onze huidige Bijbel zijn uitgegaan van het eerste. Gezien het feit dat ze "ik" niet met een hoofdletter geschreven hebben. En daar is ook wel wat voor te zeggen. Want als het de Here is die hier spreekt, waarom heeft Hij het in vers 3

dan niet over “mijn hand”, maar staat er “de hand van de Here”? Aan de andere kant is het duidelijk dat in vers 6 de Here zelf aan het woord is. Beide mogelijkheden zijn goed te verdedigen en ik vind het dan ook moeilijk om hier te beslissen. Toch heb ik een lichte voorkeur voor de eerste mogelijkheid. Dat hier de profeet aan het woord is. Zeker als ik ook denk aan vers 8 waar staat: De Here heeft gezworen bij zijn rechterhand en bij zijn sterke arm. Als de Here hier zelf aan het woord was, is dit dan niet een heel omslachtige manier van spreken? Dan zou het zoveel natuurlijker zijn om te zeggen: “Ik heb gezworen bij mijn rechterhand en bij mijn sterke arm”.

We hebben hier dus waarschijnlijk te maken met de profeet die niet zal zwijgen. Hij geeft het niet op. Ook al duurt de ballingschap al zoveel jaren. En legt zijn hoofd niet in zijn schoot om dan maar te berusten in het lot van Israël. Nee. Hij blijft zijn mond roeren en blijft bezig. Omwille van Sion. Omwille van Jeruzalem. Het volk van het verbond. Het volk waarop de belofte rust van verlossing en redding. Het volk van Abraham, waarvan de Here zelf gezworen heeft dat het zal zijn tot een zegen voor alle volkeren. Om dat volk van God, om de beloften die God aan dat volk heeft gedaan, zal hij tot de Here blijven roepen. De toekomst van de hele mensheid, van de wereld staat op het spel.

Daarom zal hij doorgaan tot het heil van Israël opgaat als een lichtglans en zijn verlossing als een brandende fakkel. Het volk Israël leeft nu in de duisternis. Het is als het ware aardedonker geworden. De wereld waarin het volk leeft is zo donker dat het volk niet eens gezien wordt. Maar de profeet zal blijven roepen tot de Here. Totdat het moment waarop Israël weer zichtbaar zal worden. En niet een beetje zichtbaar. Nee, zichtbaar als een fakkel die wordt aangestoken en zijn licht verspreid in de duisternis. Die glans en straalt.

Ja, ik zeg nu dat Israël weer straalt en glanst. Maar dat is niet wat er precies staat. Nee, de verlossing van het volk gaat op als een brandende fakkel. Zijn heil gaat op als een lichtglans. Ik moet eerlijk zeggen dat ik dat woord “heil” in onze vertaling niet het de gelukkigste vertaling vind. De grondbetekenis van dit woord is “gerechtigheid”. Een woord dat we op deze plaats tegenkomen in de Statenvertaling maar dat we ook vinden in de Nieuwe Bijbelvertaling.

De profeet zal zijn rusten totdat de gerechtigheid en verlossing van Sion is opgegaan als een brandende fakkel. Is dat niet vreemd? Hoe kan de gerechtigheid van Sion nu opgaan

als een brandende fakkel? Jullie vragen je misschien af, jongens en meisjes, wat met die gerechtigheid bedoeld wordt. Hiermee wordt bedoeld dat je eerlijk en zuiver bent. Als een mens zonder zonden. Maar het volk Israël is toch niet rechtvaardig? Israël is toch juist weggevoerd in ballingschap omdat het vergeten was rechtvaardig te leven. Het was gestraft omdat het de zonde liefhad en naar God niet wilde luisteren. Hoe zal dan hun gerechtigheid ooit op kunnen gaan als een lichtglans?

Het woord “verlossing” geeft aan in welke richting we moeten zoeken. Het is niet hun eigen gerechtigheid die voortkomt uit hun goede leven en daden. Nee. Deze gerechtigheid is een gerechtigheid die ze ontvangen. Het volk Israël, de kerk, zal stralen in de wereld alsof er nooit zonden waren geweest.

En is dat niet het feest dat wij vandaag vieren als wij het Heilig Avondmaal vieren? Dat wij arme zondaars mogen stralen van gerechtigheid omdat Christus voor onze zonden gestorven is. Vieren wij vandaag niet het feest van de verlossing? We komen hier toch straks als mensen naar voren die weten dat ze van zichzelf verloren zijn, maar die geloven dat Christus voor onze zonden gestorven is. En die daardoor weten dat hun licht niet zal doven, maar dat de Here Jezus hun licht brandende zal houden, totdat ons licht in al zijn volheid zal schijnen als de Here Jezus terugkomt en ons geheel zal vervullen. En als wij vandaag zo het Heilig Avondmaal vieren dan zijn we als de profeet die zijn toevlucht zoekt bij Gods beloften en gelooft in de trouw van de Here.

Amen